

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 11Csp/70/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8823201364
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2025:8823201364.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v spore žalobcu: EOS KSI Česká republika, s.r.o. so sídlom Novodvorská 994/138, Braník, 142 00 Praha 4, Česká republika, IČO: 251 17 483, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpený JUDr. Mgr. Radimom Komkom, LL.M., advokátom so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 41 343 859, o zaplatenie 16.555,40 Kč s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom súde domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 16.555,40 Kč spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 16.491,60 Kč od 11.10.2020 do zaplatenia, úhradu nákladov v sume 76,76 eur a trovy konania.

2. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe „Smlouvy o postoupení pohľadávek“ zo dňa 17.12.2021 uzavretej medzi postupcom Unicredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., a spoločnosťou EOS Investment Česká republika, s.r.o., ktorá zanikla bez likvidácie na základe fúzie zlúčením s nástupníckou spoločnosťou - žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Dôkazom je Smlouva o postoupení pohľadávek zo dňa 17.12.2021. Uviedol, že postupca uzatvoril so žalovaným dňa 23.11.2016 „Žádost/Smlouva o poskytnutí kontokorentního úvěru č. E.“, predmetom ktorej bol záväzok postupcu poskytnúť žalovanému po splnení všetkých stanovených podmienok kontokorentný úver v dojednanej výške. Žalovaný sa zaviazal dodržiavať podmienky dohodnuté v zmluve, vo Všeobecných obchodných podmienkach a produktových podmienkach postupcu a Cenníku. Z dôvodu, že žalovaný neplnil zmluvné povinnosti riadne a včas, postupca vyzval žalovaného výzvou k úhrade dlžnej čiastky zo dňa 11.02.2020 k úhrade pohľadávky vo výške 1.818, 65 Kč, ktorá vznikla z titulu nepovoleného debetu na účte; výzvou k úhrade dlžnej čiastky po splatnosti zo dňa 19.06.2020 postupca vyzval žalovaného k úhrade čiastky nepovoleného debetného zostatku vo výške 4.319,98 Kč s tým, že ak predmetná suma nebude uhradená do 03.08.2020, postupca bude oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Nakoľko žalovaný neuhradil v stanovenej lehote svoj záväzok vyplývajúci zo zmluvy, postupca podaním zo dňa 01.09.2020 s názvom „Zesplatnění kontokorentního úvěru. Odstoupení od smlouvy o vedení účtu.“ k 08.09.2020 vyhlásil úver za predčasne splatný a zároveň k 10.10.2020 postupca odstúpil od zmluvy. Žalobca uviedol, že pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 16.555,40 Kč, a to v súlade s prílohou Smlouvy o postoupení pohľadávek a platobnou históriu, kde postupca deklaruje, že

výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný odo dňa postúpenia pohľadávky k dnešnému dňu neuhradil žalovanú sumu ani len čiastočne. Je nesporné, že medzi postupcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah podľa § 2395 až 2400 zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník, na základe ktorého postupca poskytol v prospech žalovaného úver v dohodnutej výške a žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky. Z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcu poskytnúť peňažné prostriedky v dohodnutej výške, čo aj urobil a žalovanému povinnosť plniť ustanovenia zmluvy. V zmysle ust. § 2 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom „Ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.“ Podľa čl. 3 bod 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17.06.2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky („Nariadenie Rím I“): „Zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.“ Podľa čl. 6 bod 1 Nariadenia Rím I: „Bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania, s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania, sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny.“ Podľa čl. 6 bod 3 Nariadenia Rím I: „Ak nie sú splnené požiadavky uvedené v odseku 1 písm. a) alebo b), určí sa rozhodné právo medzi spotrebiteľom a podnikateľom podľa článkov 3 a 4.“ Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 16/2014 zo dňa 27.08.2015: „Keďže si účastníci v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami nariadenia a VOP zvolili, že sa zmluva spravuje právnym poriadkom Českej republiky, súdy nižšieho stupňa konali správne, ak v predmetnom spore na vec aplikovali právo Českej republiky.“ V zmysle čl. 14.1 Všeobecných obchodných podmienok sa zmluvné strany dohodli, že ich zmluvný vzťah sa spravuje právnym poriadkom Českej republiky. Pokiaľ ide o úroky z omeškania poukázal na § 1968 zák. č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákoníka a § 1970 zák. č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákoníka.

3. Rozsudkom zo dňa 19.06.2024, č.k. 11Csp/70/2023-205 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. Po podaní odvolania zo strany žalovaného Krajský súd Prešov uznesením zo dňa 26.03.2023, č.k. 11CoCsp/28/2024-245 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 31Cdo/3125/2022 zo dňa 31.05.2023. „Súd prvej inštancie sa námietkou premlčania vznesenou žalovaným nezaoberal, resp. z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie posudzoval a ustálil začiatok plynutia premlčacej doby, preto rozhodnutie súdu vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania je nepreskúmateľné. Nemožno súhlasiť so súdom prvej inštancie ani vo vzťahu k prijatému záveru o dostatočnom skúmaní bonity žalovaného. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úveru a o zmene niektorých zákonov, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ pred uzavretím smlouvy, ve ktoré se sjednává spotřebitelský úver, či zmenou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úveru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úver, a to na základe dostatečných informácií získaných i od spotrebiteľa, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úveruschopnosti spotřebitele. Veriteľ poskytne spotrebiteľský úver jen tehdy, pokud je po posouzení úveruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úver splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úver, neplatná. Nejvyšší soud České republiky v rozsudku zo dňa 25. júla 2018, sp.zn. 33Cdo/2178/2018 vo vzťahu k povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver vyslovil právny názor, cit.: „Podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úveru je veriteľ pred uzavretím smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úver, či zmenou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úveru, povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úver, a to na základe dostatečných informácií získaných i od spotrebiteľa, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úveruschopnosti spotřebitele. Veriteľ poskytne spotrebiteľský úver jen tehdy, pokud je po posouzení úveruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úver splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úver, neplatná. Podle § 580 odst. 1 o. z., neplatné je právní jednání, které se přičí“

dobrym mravum, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. Podle § 588 o. z., soud přihledne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevne přiči dobrým mravum, anebo které odporuje zákonu a zjevne narušuje veřejný porádek. To platí i v prípade, že právní jednání zavazuje k plnení od počátku nemožnému. Podle § 2991 odst. 2 o. z., bezduvodne se obohatí zvlášte ten, kdo získá majetkový prospěch plnením bez právního duvodu, plnením z právního duvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za neho bylo plneno, co mel po právu plnit sám. Povinnost posouzení úveruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého pred negativními dusledky neschopnosti úver splácat, ale zprostredkovane také společnost jako celek, neboť predchází negativním sociálním dusledkum predlužení a insolvence v podobe pádu spotřebitele a osob na nem závislých do veřejné sociální síte, narušení rodinných a sociálních vztahu atd. V neposlední rade chrání i pozici veritelu samých, neboť odborné posouzení úveruschopnosti spotřebitele pri žádosti o další úver snižuje riziko veritelu, který témuž spotřebiteli poskytl úvery či jiné služby již drive. Proto zákon, konkrétne zákon o spotřebitelském úveru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že veritel je povinen pri posouzení úveruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze prisvedčit odvolacímu soudu, že veritel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úveru, tedy nepostupuje s odbornou péčí pri posouzení schopnosti spotřebitele splácat spotřebitelský úver, vyjde-li z objektivne nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdelkových a majetkových pomerech. Na tom nic nemení, že dlužník není evidován v databázích dlužníku. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úveru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míneny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče predpokládá údaje, které dlužník veriteli uvedl, overit, resp. objektivne podložit minimálne potvrzením zamestnavatele dlužníka. Nepochybně klíčová je i povinnost veritele využívat veřejne dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průmerných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úradu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištenými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatne dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 01.04.2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Poukázal na rozhodnutí Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Uvedol, že súd prvej inštancie dospel k závěru, že skúmanie bonity žalovaného bolo riadne vykonané, v odôvodnení rozhodnutia poukázal na žalobcom predložený výpis z úverového registra, z ktorého vyplýva len skutočnosť, že žalovaný v registri nebol nájdený. Takéto nedostatočné skúmanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver je v rozpore nielen s citovaným ust. § 9 ods. 1 zákona č. 145/2010 Sb., ale aj v rozpore s rozhodnutiami Súdného dvora Európskej únie a čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

Poukázal na čl. 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti. S poukazom na vyššie uvedené je odvolanie žalovaného opodstatnené a dôvodné. Súď prvej inštancie sa so zásadnými námietkami žalovaného dostatočne nevysporiadal, nedal odpovede na ním vznesené námietky tak vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby ako aj vo vzťahu k povinnosti veriteľa skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Prijaté závery súdu prvej inštancie sú predčasné .

5. Na základe uvedeného preto súď vec opätovne v zmysle pokynu krajského súdu prejednal.

6. Žalovaný so žalobou aj pri opätovnom prejednaní veci nesúhlasil. Namietal neprijateľné zmluvné podmienky a nedostatky spotrebiteľskej zmluvy podľa slovenského právneho poriadku, namietal právomoc a príslušnosť súdu. Neskôr po vyslovení predbežného právneho posúdenia uviedol, že namietal skúmanie bonity veriteľom, premlčanie z titulu riadneho neskúmania bonity klienta, premlčanie nároku, platnosť postúpenia pohľadávky ako aj platnosť samotného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami a to výpisom z obchodného registra žalobcu, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2021, oznámením o postúpení zo dňa 28.12.2021, žiadosťou o poskytnutie kontokorentného úveru, všeobecnými obchodnými podmienkami, rámcovou zmluvou o poskytnutí bankových služieb, zosplatnením úveru zo dňa 01.09.2020, poštovým podacím hárkom, výzvou k úhrade zo dňa 19.06.2020, oznámením o nepovolenom debetnom zostatku zo dňa 13.09.2019, upomienkou zo dňa 03.01.2020, výpisom z účtu, písomnými vyjadreniami žalobcu a žalovaného s prílohami, a sadzobníkom pôvodného veriteľa doplneným dokazovaním a to písomným vyjadrením žalobcu s prílohami, výpisom z účtu žalovaného na čl. 257-315 a výsluchom žalovaného.

8. Na základe takto vykonaného dokazovania, súd vec takto právne posúdil:

9. Žalovaný mal u právneho predchodcu žalobcu zriadený na základe zmluvy bankový účet v Českej republike, v mene CZK. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky. Na základe žiadosti žalovaného, zmluvy zo dňa 23.11.2016 bol žalovanému poskytnutý kontokorentný úver. Predmetom zmluvy bol záväzok postupcu poskytnúť žalovanému po splnení všetkých podmienok kontokorentný úver v dojednanej výške. Podľa zmluvy to bola výška úverového rámca 10.000 Kč.

10. Podľa čl. V., Zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru zo dňa 23.11.2016, Úrok z úveru a ďalší platby (bod 1-6). Úvër bude úročen variabilní úrokovou sazbou, jejíž aktuálné platná výše je zveřejněna na internetových stránkách Banky (www.unicreditbank.cz). Klient bere na vědomí, že ke dni podpisu této Žádosti/Smlouvy Klientem činí výše úrokové sazby 18% p.a. Úrok je splatný měsíčně, vždy k poslednímu dni kalendářního měsíce. Klient se zavazuje zaplatit Bance jednorázový poplatek za poskytnutí úveru ve výši stanovené Sazebníkem, který je splatný ke dni vzniku smluvního vztahu na základě této Žádosti/Smlouvy. Dále se Klient zavazuje platit poplatek za správu a vedení úveru a poplatek za vedení svého účtu, a to měsíčně k poslednímu dni kalendářního měsíce ve výši stanovené Sazebníkem. Roční procentní sazba nákladu (RPSN) činí 19,4% p.a. Její výše je vypočtena na základě předpokladu, že celková výše úveru bude první pracovní den po vzniku smluvního vztahu na základě této Žádosti/Smlouvy vyčerpána v plné výši a na celou dobu trvání úveru, přičemž za dobu trvání úveru se považuje doba 3 měsíců, dále že úvër bude po celou dobu úročen výše uvedenou úrokovou sazbou, aktuální ke dni podpisu této Žádosti/Smlouvy, a Klient v souvislosti s úvérem zaplatí výše uvedené poplatky. Za předpokladu neměnné sazby podle odst. 5 tohoto článku bude celková částka splatná Klientem činit 10.450 CZK.

11. Podľa čl. VI., Zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru zo dňa 23.11.2016, splácaní úveru a úhrada ostatných pohľadávok banky vzniklých dle této Žádosti/Smlouvy(bod 1-3). Úvër se sjednává na dobu neurčitou a je splatný poslední den výpovědní lhůty sjednané v čl. IX této Žádosti/Smlouvy. Úvër se splácí průběžně, a to vkladem v jakékoliv výši ve prospěch účtu Klienta uvedeného v čl. I této Žádosti/Smlouvy. Úhrada veškerých částek splatných podle této Žádosti/Smlouvy bude realizována formou odepsání příslušných částek z účtu Klienta uvedeného v čl. I této Žádosti/Smlouvy.

12. Podľa čl. VII. Zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru zo dňa 23.11.2016, Povinnosti klienta (bod 1). Klient je povinen plnit alespoň jednu z následujících povinností;

- zajistit, aby kreditní obrat na jeho účtu vedeném u Banky, resp. součet kreditních obrátů na jeho účtech vedených u Banky, činil v každém tříměsíčním období částku minimálně ve výši 50% z výše úveru. Do kreditních obrátů se nezapočítávají připsané úhrady z běžných nebo spořicíh účtů Klienta, částky převedené z termínovaných vkladů nebo z úvěrových účtů, částky připsaných úroků nebo případné vratký poplatek;
- zajistit, aby součet hodnot jeho vkladů u Banky (tj. vkladů na běžných účtech vedených pro něho jako nepodnikatele, vkladů na spořicíh účtech či vkladních knížkách, termínovaných vkladů) a aktuálních hodnot jeho investičních nástrojů vydaných Bankou (tj. depozitních smének a dluhopisů) a aktuálních

hodnot jeho podílových listů, do nichž investoval prostřednictvím Banky, a aktuálních kapitálových hodnot jeho investičních životních pojištění, do nichž investoval prostřednictvím Banky, činil částku minimálně ve výši úvěru.

13. Podľa ust. čl. IX zmluvy bod 2 banka a klient sú oprávnení zmluvný vzťah písomne vypovedať a to klient v jednomesačnej výpovednej lehote a banka v dvojmesačnej výpovednej lehote. Výpovedná lehota začína bežať prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede druhej zmluvnej strane.

14. Podľa bodu 7.6 obecných obchodných podmienok, banka je oprávnená od zmluvy odstúpiť v prípade ak klient poruší svoje zmluvné povinnosti. V zmysle tohto článku oznámenie o odstúpení od zmluvy musí mať písomnú prípadne inú dohodnutú formu, a musí byť v ňom uvedený dôvod odstúpenia. Zmluva zaniká s účinkami odstúpenia dňom doručenia tohto oznámenia klientovi.

15. Žalovaný povolené prečerpania kontokorentného úveru na účte využil, zároveň ako to vyplýva z výpisu z účtu žalovaného, bol na účte žalovaného vykázaný záporný nepovolený zostatok v žalovanej výške, čo vyplýva z predloženého výpisu z účtu. Ten zahrňal aj jednostranné zaúčtovanie poplatkov a úrokov.

16. Listom zo dňa 13.09.2019 oznámil veriteľ žalovanému, že u neho eviduje na jeho bežnom účte nepovolený debetný zostatok (čl. 40) vo výške 146,63 CZK. Ďalej si týmto uplatňoval nárok na uhradenie nákladov spojených s vymáhaním dlžnej čiastky vo výške 30 CZK podľa platného sadzobníka.

17. Listom zo dňa 11.02.2020 veriteľ vyzval žalovaného na úhradu nepovoleného debetného zostatku.

18. Listom zo dňa 19.06.2020 (čl. 37) vyzval veriteľ žalovaného na úhradu dlhu najneskôr do 3.8.2020. Išlo o debetný zostatok, ktorý presiahol povolený úverový limit, pričom k úhrade nepovoleného debetného zostatku nedošlo.

19. Pôvodný veriteľ listom následne zo dňa 01.09.2020 zosplatnil kontokorentný úver a odstúpil od zmluvy o vedení účtu. V listine uviedol, že prehlasuje kontokorentní úver vo výške 10.000,00 Kč, ktorý bol žalovaný oprávnený čerpať na základe zmluvy o kontokorentnom úveru č. KTK/2110465959/2016, prostredníctvom účtu č. XXXXXXXXXXXX za splatný ku dňu 8.9.2020, a to z dôvodu prekročenia povolenej výšky úverového rámca kontokorentného úveru a márneho uplynutí lehoty pre uhradenie splatnej pohľadávky banky. Súčasne oznámil žalovanému, že nepovoľuje ďalšie čerpanie kontokorentného úveru. S ohľadom na túto skutočnosť s účinnosťou ku dňu 10.10.2020 odstupujeme od zmluvy, na základe ktorej mu vedie účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Od zmluvy odstupujeme v súlade s ust. 7.6. Obecných obchodných podmienok banky, ktoré sú súčasťou zmluvy. Všetky pohľadávky banky sa stávajú ku dňu 10.10.2020 splatnými. Žalovaného upozornil, že dlžná čiastka po splatnosti bude od 10.10.2020 do zaplatenia úročená úrokom z omeškania vo výške 8,25% p.a. (ročné), a to v súlade s § 122 zákona č. 257/2016 Sb., o spotrebiteľskom úveru. Oznámil, že k uvedenému dátumu budú tiež zrušené služby súvisiace s vedením účtu, prípadne ďalšie služby dojednané na základe zmluvy. S ohľadom na uvedené preto žalovaného vyzval k zaplateniu záväzku voči banke, ktorý k dnešnému dňu predstavuje 16.491,60 Kč. Upozornil ho aj na ďalšie povinnosti súvisiace s vrátením platobnej karty a nevyžívanie služieb.

20. Z výpisu z účtu žalovaného vyplýva stav dlžnej sumy na účte a to vo výške 16.754, 40 Kč ku dňu 30.09.2020.

21. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2021 pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku voči žalovanému na spoločnosť EOS Investment Česká republika, s.r.o. ktorá zanikla a jej právnym nástupcom sa stal žalobca.

22. Z písomného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu trovy konania. V predmetnej veci ide o spor s medzinárodným prvkom, pretože zmluva bola uzatvorená českou obchodnou spoločnosťou na území Českej republiky. Je preto potrebné sa v prvom rade vysporiadať s otázkou použitia práva pre riešenie predmetnej právnej veci. Okresnému súdu dávame do pozornosti § 10 ods. 4 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom zavedený novelou č. 102/2014 Z. z.. Má za to, že zmluva o kontokorentnom úveru

je od samého počiatku neplatná z dôvodu posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Odkázal na ustanovenia § 9 zákona 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzavretia zmluvy, veriteľ pred uzavretím zmluvy, v ktorej sa zjednávania spotrebiteľský úver, je povinný s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a to na základe dostatočných informácií získaných od spotrebiteľa, nahliadnutím do databázy umožňujúcich posúdenia úvery schopnosti spotrebiteľa, inak je zmluva neplatná. Ako to zo zmluvy vyplýva veriteľ si túto zákonnú povinnosť nesplnil, neuviedol kde som zamestnaný ako aj výšku platu, nezisťoval pred uzavretím zmluvy overovanie schopnosti splácať úver u dostupných verejných databáz. Plnenie, ktoré bolo poskytnuté bolo plnením bez právneho dôvodu. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa odvíja a premlčuje nezávisle na splatnosti ktorá sa odvíja od výzvy na splnenie adresované veriteľom spotrebiteľovi v súlade s § 1958 ods. 2 O.Z. Právny predchodca žalobcu už pri poskytnutí úveru vedel, že čiastku 10.450 Kč, pričom úver bol na 10.000 Kč poskytuje žalovanému a z tohto nie je zrejmé akým spôsobom posúdila úveryschopnosť žalovaného, teda ako profesionálka si tiež mohla a mala byť vedomá, že zmluva o úvere môže byť neplatná z dôvodu, že nedodrжала svoje povinnosti s odbornou znalosťou skúmať úveryschopnosť žalovaného, navyiac mňa žalovaného uviedla do omylu, tým že úver mal byť na 10.000 Kč avšak v zmluve je čiastka 10.450 Kč čo je klamlivá a nekalá obchodná podmienka pretože nie je zrejmé z čoho pozostáva suma 10.450 Kč. Navyiac nie je zrejmé ako predchodkyňa žalobcu počítala RMPN, keď mala dve rozdielne sumy, čo je tiež neprijateľná zmluvná podmienka. Premlčacia doba teda začala plynúť už poskytnutím čiastky 10.000 Kč dňa 31.10.2016, návrh na vydanie elektronického platobného rozkazu bol podaný súdu po márnom uplynutí 3 ročnej premlčacej lehoty. Zo zmluvy nevyplýva aby právna predchodkyňa žalobcu skúmala úveryschopnosť žalovaného, nezisťovala platobné podmienky, výdaje na bývanie, ostatné výdavky ani z predložených výpisov z účtu nie je zrejmý príjem žalovaného. Podľa § 629 ods.1 O.Z. promlčecí lhúta trvá tri roky. Podľa § 609 O.Z. nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhúte, promlčí sa a dlžník není povinen plniť. Podľa §1985 O.Z. výzva k plneniu resp. upomienka má za následok zmenu obsahu a vedie k splatnosti pohľadávky. Podľa §619 ods. 2 O.Z. právo môže byť uplatnené po prvý krát, ak sa oprávnená osoba dozvedela o okolnostiach rozhodných pre počiatok behu premlčacej lehoty alebo kedy sa o nich dozvedieť mohla a mala. Pokiaľ by súd vychádzal z iného právneho názoru, mám za to, že aj napriek tomu je uplatnená pohľadávka premlčaná nakoľko právna predchodkyňa žalobcu už upomienkou a počítaním sankčných úrokov a prekročenia debetu viac ako tri mesiace vedela a dozvedela sa, že nie som schopný splácať úver resp. ja som čerpal avšak z výpisov, ktoré žalobca predložil po odpočítaní všetkých sankčných úrokov je zrejmé, že zapožičaná suma bola vrátená a viac som z tejto sumy nečerpal, naopak právna predchodkyňa mi počítala úroky sankčné a debetné a dostávala ma do debetu, ktorý mi takto navyšovala. Právna predchodkyňa žalobcu sa tieto okolnosti dozvedela 16.9.2019, týmto dňom nastala actio nata, tj. deň, kedy mal dlžník povinnosť po prvýkrát splatiť dlh - tento deň je dňom počiatku behu premlčacej doby, teda nie až deň odstúpenia od zmluvy. Medzi neprijateľné podmienky patrí aj umožnenie veriteľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve bod II. č.4 veriteľ požaduje od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením VIII č.1 povinnosť platiť úrok z úroku. Takéto zmluvné podmienky sú v spotrebiteľských zmluvách neplatné. Žalobca si uplatňuje sumu 16.555,40 Kč s príslušenstvom avšak nie je zrejmé či je to istina úroky alebo sankčný úrok. Z predložených výpisov banky, ktoré nie sú úplné od roku 2016 nie je zrejmé z akého dôvodu banka odpisovala platby až do debetu, nie je zrejmá 2x suma 800 Kč ako to aj z upomienok vyplýva bol som v roku 2019 dlžný 146,63 Kč a náklady 30 Kč pričom z výpisov banky však vyplýva, že si účtovali debetný úrok, sankčný úrok a úrok čo je nutné a potrebné považovať za neprijateľné podmienky. Revolvingový úver - možno charakterizovať ako úver, u ktorého banka stanovuje maximálnu výšku jeho čerpania tzv. úverový rámec a termín, ku ktorému úver po splnení dopredu dohodnutých podmienok opäť obnoví. Kontokorentný úver - vzniká uzavretím úverovej zmluvy, v ktorej sa banka zaväzuje poskytnúť klientovi úver na bežnom účte. Podstatnými náležitosťami sú hlavne úverový rámec, podmienky jeho eventuálneho prekročenia, splatnosť úveru, výška a spôsob úročenia úrokovej sadzby, zaistenie. Z uvedeného je preto mylný názor žalobcu, že kontokorentný úver je de facto revolvingový úver. V zmysle rozhodnutia veľkého senátu NS CR zo dňa 29.08.2023, ktorý týmto rozhodnutím vyriešil otázku „kdy začína bežet subjektívni promlčecí lhuta, pokud je podle smlouvy určení okamžiku splatnosti nároku ponecháno na vůli veritele, záverom poukázal, že v takomto prípade sa počiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty viaže k okamžiku kedy sa veriteľ dozvedel alebo dozvedieť mal a mohol, že mu vzniklo právo určiť dobu splnenia dlhu. Tento okamžik nastáva zásadne splatnosťou dlhu po tom, čo dlžníkovi bola zaslaná upomienka alebo žiadosť o splatenie dlhu, týmto momentom nastáva actio nata.

23. Žalovaný tiež uviedol, že dňa 13.09.2019 pôvodný veriteľ vyzval dlžníka na úhradu nepovoleného debetného zostatku dlžnej čiastky vo výške 146,63 CZK čo zakladá v zmysle rozhodnutia veľkého senátu NS CR začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Vznáša opätovne námietku premlčania celej žalovanej sumy ako aj jednotlivých debetných zostatkov, pretože nie je možné jednoznačne určiť aká presná časť je dlžná čiastka istiny, bezhotovostné prečerpanie zostatku na bežnom účte do záporu a kedy k prečerpaniu došlo, aká je presná čiastka na zmluvnú pokutu za prečerpanie kontokorentu, ako bola vypočítaná, v akej výške bola dojednaná, aká presná čiastka pripadá na účtovné poplatky atď. Čo sa týka postúpenia pohľadávky medzi postupcom a postupníkom, žiadame aby žalobca doručil doručenkou o prevzatí a oznámení postúpenia pohľadávky žalovanému. Vzhľadom k tomu, ako je vyššie uvedené považujem zmluvu od samého počiatku za neplatnú, preto premlčacia lehota sa začína počítať od roku 2016.

24. Žalobca vo veci uviedol, že z predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný mal ku dňu 01.07.2019 zostatok na bežnom účte vo výške -7.106,89 CZK, z čoho vyplýva, že žalovaný bol na bežnom účte v nepovolenom prečerpaní. Žalobca vo svojom vyjadrení špecifikoval jednotlivé položky na bežnom účte od 01.07.2019 až do postúpenia pohľadávky, ktoré pozostávajú z debetných transakcií na bežnom účte v celkovej výške 40.823,85 CZK.

25. Z vyjadrenia žalobcu ďalej vyplýva, že kreditných transakcií na bežnom účte v celkovej výške 24.268,45 CZK.

26. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že úver formou povoleného prečerpania predstavuje možnosť prečerpať finančné prostriedky na vlastnom účte. Poskytujú ho banky pre svojich klientov ako doplnok k ich bežnému účtu. Pokiaľ má klient na účte prostriedky a s peniazmi aktívne manipulujete (platby, výbery, prevody) bude sa tento účet správať ako bežný bankový účet. Akonáhle však na účte dôjde k vyčerpaniu vlastných prostriedkov, sprístupní sa mu možnosť peniaze vyberať aj naďalej. Všetky pohyby, ktoré po vyčerpaní vlastných prostriedkov na účte uskutoční, sa stávajú predmetom povoleného prečerpania. Povolené prečerpanie na účte sa môže opakovať, čiže keď predchádzajúcu „pôžičku“ splatí t. j. navýši stav svojho bežného účtu o čiastku, ktorá bola požičaná a o sumu úrokov a môže často z princípu revolvingu (revolving je možnosť čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti znovu žiadať banku o povolenie čerpania prostriedkov) znovu využiť čerpanie prostriedkov do mínusu. K ukončeniu zmluvného vzťahu došlo na základe podania zo dňa označeného ako Zesplatnení kontokorentného úveru, Odstoupení od smlouvy o vedení účtu. Vzhľadom na povahu úveru nie je možné vopred vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov spojenú s povoleným prečerpaním. Zmluvná dokumentácia preto obsahuje príkladný výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej ako „RPSN“). Pri výpočte indikatívnej RPMN sa vychádzala z predpokladov, že žalovanému bol jednorazovo poskytnutý úver vo výške 10.000 CZK. Výška RPSN predstavovala 19,40% p.a. a je vypočítaná na základe predpokladov, že celková výška úveru bude vyčerpaná v plnej výške a na celú dobu trvania úveru, pričom za dobu trvania úveru sa považuje doba 3 mesiacov, úver bude po celú dobu úročený úrokovou sadzbou uvedenou v zmluve, tj. aktuálnou ku dňu podpisu zmluvy. Za predpokladu nemennej úrokovej sadzby bude celková čiastka úveru vo výške 10.450 CZK. Roční procentní sazba nákladov (RPSN) sa vypočíta podľa stanoveného vzorca.

27. Z výpovede žalovaného vyplývajú okolnosti uzatvorenia zmluvy. Žalovaný k okolnostiam uzatvárania zmluvy a k dokladom, ktoré od neho predchodca žalobcu, veriteľ požadoval pri uzatváraní zmluvy, aké doklady od neho požiadala, čo sa týka príjmov a výdavkov, uviedol, že presne sa už nepamätá. Pokiaľ vie nejakú dobu mal už účet otvorený. V tom čase nemal potrebu nejakého úveru. Nehovorí, že mal najlepšiu situáciu, pokiaľ si spomína bol ubytovaný v hoteli alebo v penzióne, ubytovne, keď to takto môžem nazvať. Dostal ponuku na otvorenie takéhoto kontokorentu. Keď si správne vybavuje, mal sa dostaviť na pobočku, tuší, že predkladal len občiansky preukaz, zvyšok skúmali na základe príjmu na účet a výdavkov z účtu. Nespomína si, že by som dokladal nejaké listiny, čo sa týka práce, bývania alebo niečo podobné. Žalovaný na otázku právneho zástupcu žalobcu, či v dobe keď čerpal kontokorentný úver, či bol riadne zamestnaný, žalovaný uviedol že áno, v tejto dobe pracoval. Žalovaný na otázku právneho zástupcu žalobcu, či si vie spomenúť akú výšku príjmu mal z tohto pracovného pomeru, žalovaný uviedol, že mal v tej dobe okolo 12-14.000 Kč. Je to odhad, nie je si úplne istý. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či mu táto mzda bola poukazovaná na účet, ktorý mal otvorený, žalovaný uviedol, že áno.

28. Podľa § 218 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), výrok rozsudku o plnení v peniazoch sa môže vyjadriť aj v cudzej mene.

29. Vzhľadom nato, že ide o konanie s cudzím prvkom, súd skúmal otázku svojej právomoci vo veci konať a rozhodnúť a následne aj otázku rozhodného práva pre daný vzťah.

30. Podľa čl. 4 Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach: ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

31. Podľa čl. 18 Nariadenia Rady a parlamentu (EÚ) č. 1215/2012, spotrebiteľ môže žalovať druhého účastníka zmluvy buď na súdoch členského štátu, v ktorom má tento spotrebiteľ bydlisko, alebo bez ohľadu na bydlisko druhého účastníka na súdoch podľa miesta bydliska spotrebiteľa. Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

32. Súd poukazuje, že žalovaný námietku miestnej nepríslušnosti súdu, kde bola podaná žaloba pri prvom úkone, ktorý mu patrí v zmysle ust § 41 CSP, nevzniesol. Preto súd vec v zmysle § 41, 42 CSP prejednal. V podanom odpore uvádzal jeho právny zástupca adresu F. XXX/X, G. H. I..

33. Žalovaný ako spotrebiteľ má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, hoci v čase uzavretia zmluvy uvádzal bydlisko na území Českej republiky. V súčasnosti má žalovaný, trvalý pobyt naďalej vedený na území Slovenskej republiky. Za daných okolností je súd toho názoru, že má právomoc konať v danej veci. Tento záver bol potvrdený aj Krajským súdom pri prejednaní veci na základe podaného odovlania zo strany žalovaného.

34. Súd sa ďalej zaoberal otázkou rozhodného práva pre zmluvné záväzky s cudzím prvkom, v súlade s Nariadením Európskeho parlamentu a rady (ESS) č. 593/2008 zo 17.06.2008 (ďalej len „Rím I“).

35. Podľa čl. 1 ods. 1 Nariadenia Rím I „Toto nariadenie sa uplatňuje na situácie, v ktorých dochádza k stretnutiu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch v občianskych a obchodných veciach.“ 20. Podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rím I „Zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.“

36. Podľa čl. 6 bodu 2, kapitoly II. nariadenia (spotrebiteľské zmluvy) bez ohľadu na ods. 1 si strany môžu v súlade s čl. 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky ods. 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktoré mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe ods. 1 rozhodným.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené sa zmluvné vzťahy s cudzím prvkom prioritne spravujú právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany a keďže sa v dom prípadu zmluvné strany dohodli na tom, že ich úverový vzťah sa bude spravovať právnym poriadkom Českej republiky, aj vzhľadom na to, že uvedená voľba práva nemusí byť nevyhnutne súčasťou úverovej zmluvy, ale môže vyplývať aj z okolností prípadu (cit. čl. 3 ods.1 Nariadenia Rím I), pričom Všeobecné obchodné podmienky v súlade s prehlásením v bode 11.9. úverovej zmluvy sú jej neoddeliteľnou súčasťou, na zistený skutkový stav je potrebné aplikovať právny poriadok Českej republiky.

38. Podľa § 419 zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „OZ“) „Spotrebiteľom je každý človek, ktorý mimo rámec své podnikateľské činnosti alebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná.“

39. Podľa § 420 ods. 1 a 2 OZ „Kdo samostatně vykonává navlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele. Pro účely ochrany spotřebitele a pro

účely § 1963 se za podnikatele považuje také každá osoba, která uzavírá smlouvy související s vlastní obchodní, výrobní nebo obdobnou činností či při samostatném výkonu svého povolání, popřípadě osoba, která jedná jménem nebo na účet podnikatele.“

40. Podľa § 2395 OZ „Smlouvou o úveru se úverující zavazuje, že úverovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úverovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.“

41. Podľa § 2396 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Úverovaný vrátí úverujícímu peněžní prostředky v mēne, ve které mu byly poskytnuty. V téže mēne platí i úroky.

42. Podľa § 2398 ods. 1 OZ „Úverující poskytne úverovanému peněžní prostředky na jeho žádost v době určené v žádosti; neurčí-li úverovaný dobu plnění v žádosti, poskytne je úverující bez zbytečného odkladu.“

43. Podľa § 2399 ods. 1 a 2 OZ „Úverovaný vrátí úverujícímu poskytnuté peněžní prostředky v dohodnuté době, jinak do měsíce ode dne, kdy byl o vrácení požádán. Úverovaný může vrátit úverujícímu peněžní prostředky před smlouvenou dobou. Úroky zaplatí jen zadobu od poskytnutí do vrácení peněžních prostředků“

44. Podľa prvej vety § 1806 OZ „Úroky z úroku lze požadovat, bylo-li to ujednáno“

45. Podľa § 1968 OZ „Dlužník, který svůj dluh rádne a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v dusledku prodlení veritele.“

46. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úveru účinného v čase uzavretia zmluvy(ďalej len „zákon o spotřebitelskom úvere“) „Spotřebitelským úverem je odložená platba, peněžitá zápůjčka, úver nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.“

47. Podľa § 104 zákona o spotřebitelskom úvere „Smlouva o spotřebitelském úveru vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace podle § 106 až 108 a §109 odst. 1 uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neuzavření nebo neplatnost smlouvy.“

48. Podľa § 106 ods. 1 zákona o spotřebitelskom úvere „Smlouva o spotřebitelském úveru musí vždy obsahovat tyto informace: a) druh spotřebitelského úveru, b) kontaktní údaje smluvních stran, a je-li spotřebitelský úver zprostředkován, též kontaktní údaje zprostředkovatele, zejména poštovní adresu pro doručování, telefonní číslo, popřípadě adresu pro doručování elektronické pošty, c) celkovou výši spotřebitelského úveru a podmínky jeho čerpání, d) dobu trvání spotřebitelského úveru, není-li to možné, způsob jejího určení, e) určení zboží nebo služby a jejich cenu, která by byla placena bez využití spotřebitelského úveru, jde-li o spotřebitelský úver ve formě odložené platby za zboží nebo službu nebo vázaný spotřebitelský úver, f) zápujční úrokovou sazbu, podmínky upravující použití této sazby a popřípadě údaj o jakémkoliv indexu nebo referenční úrokové sazbě použitelné pro počáteční zápujční úrokovou sazbu, jakož i o době, podmínkách a postupu pro změnu zápujční úrokové sazby; uplatňují-li se za různých okolností různé zápujční úrokové sazby, uvádějí se tyto informace o všech zápujčních úrokových sazbách, g) roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úver, veškeré předpoklady použité pro výpočet této sazby a celkovou částku, kterou má spotřebitel zaplatit, vyjádřenou číselným údajem a vypočtenou k okamžiku předpokládaného uzavření smlouvy o spotřebitelském úveru, h) výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, a popřípadě způsob přirazování plateb k jednotlivým dlužným částkám s různými úrokovými sazbami pro účely splácení; pokud u spotřebitelského úveru na bydlení není možné k okamžiku uzavření smlouvy o spotřebitelském úveru na bydlení určit výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, uvede poskytovatel podmínky, na nichž výše, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, závisí, i) vyplývá-li ze smlouvy o spotřebitelském úveru s pevně stanovenou dobou jeho trvání umorení jistiny spotřebitelského úveru, informaci o právu obdržet bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umorení uvedené v příloze č. 5 k tomuto zákonu kdykoliv během trvání závazku z takové smlouvy, j) soupis uvádějící doby a podmínky pro splacení úroku a veškeré související opakující se či jednorázové platby, mají-li být tyto platby a úroky splaceny bez umorení jistiny, k) případnou povinnost spotřebitele hradit platby za vedení jednoho nebo více účtů

zaznamenávajících platební transakce a čerpání, jejich výši, je-li poskytovateli známa, a podmínky, za nichž lze tyto platby změnit, ledaže je otevření účtu nepovinné, povinnost spotřebitele hradit platby za používání platebních prostředků pro platební transakce i čerpání, jejich výši, je-li poskytovateli známa, a veškeré další platby vyplývající ze smlouvy o spotřebitelském úveru, l) úrokovou sazbu použitelnou v případě opožděných plateb platnou v okamžiku uzavření smlouvy o spotřebitelském úveru a podmínky pro její úpravu a další důsledky vyplývající z prodlení spotřebitele, m) informaci o případných nákladech na služby notáře či jiných obdobných nákladech a jejich výši, je-li poskytovateli známa, n) požadavek na případné zajištění nebo pojištění, o) informaci o právu na odstoupení od smlouvy o spotřebitelském úveru jiném než na bydlení a lhůte, během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok podle § 118 odst. 4, jakož i o částce úroku splatné za den, p) informaci o právech vyplývajících z § 119 odst. 1 a 3 a podmínkách jejich uplatnění, q) informaci o právu na předčasné splacení spotřebitelského úveru, o případném právu poskytovatele na náhradu vzniklých nákladů a u spotřebitelského úveru jiného než na bydlení informaci o způsobu jejich stanovení, r) informaci o způsobu ukončení smluvního vztahu, s) informaci o možnosti mimo soudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra, t) označení příslušného orgánu dohledu a u) informaci o tom, zda případné použití kapitálu vytvořeného platbami spotřebitele namísto splacení spotřebitelského úveru povede k úplnému splacení spotřebitelského úveru.“

49. Podľa § 122 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom úvere „Veriteľ môže pro prípad prodlení spotřebitele s plněním dluhu vyplývajícího ze smlouvy o spotřebitelském úveru sjednat pouze a) právo na náhradu účelne vynaložených nákladů, které mu vznikly v souvislosti s prodlením spotřebitele; pokud byla ujednána náhrada vyšší, považuje se v této části za smluvní pokutu, b) úroky z prodlení, jejichž výše nesmí přesáhnout výši stanovenou právním předpisem upravujícím úroky z prodlení, nebo c) smluvní pokutu.“

50. Podľa § 1970 OZ „Po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením penežitěho dluhu, může veritel, který rádne splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.“

51. Podľa § 1879 OZ v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky „Veriteľ môže celou pohľadávkou alebo jej časť postúpiť smlouvou jako postupitel i bez souhlasu dlužníka jiné osobě (postupníkovi).“

52. Podľa § 513 OZ, príslušenstvím pohľadávky jsou úroky, úroky z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním.

53. Podľa § 1968 OZ, dlužník, který svůj dluh rádne a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení veritele.

54. Podľa § 1970 OZ, po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením penežitěho dluhu, může veritel, který rádne splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.

55. Podľa § 2 nařízení vlády České republiky č. 351/2013 Sb., výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.

56. Podľa § 2 ods. 1 zákona České republiky č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úveru v znení ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere (ďalej len zákon ČR o spotrebiteľskom úvere), spotrebiteľským úverem je odložená platba, penežitá zápujčka, úver nebo obdobná finanční služba poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli.

57. Podľa § 104 zákona ČR o spotrebiteľskom úvere, smlouva o spotřebitelském úveru vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace podle § 106 až 108 a § 109 odst. 1 uvedené jasným,

výstižným a zreteľným spôsobom. Nesplnení tejto povinnosti alebo písomnej formy nemá za následok uzavretie alebo neplatnosť zmluvy.

58. Podľa § 124 zákona ČR o spotrebiteľskom úvere, stane-li sa spotrebiteľský úver v dôsledku predĺženia spotrebiteľa splatným, týka sa táto splatnosť iba nesplatené jistiny spotrebiteľského úveru, nikoli i budúcich nákladov spotrebiteľského úveru. Veriteľ spotrebiteľa pred tým, než sa úver stane v dôsledku predĺženia spotrebiteľa splatným, vyzve k uhradeniu dlžnej splátky a poskytne mu k tomu ihneď alebo najneskôr 30 dní.

59. Podľa článku 18 ods. 2 Nariadenia EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) č. 1215/2012 zo dňa 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie), druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa iba na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

60. Podľa článku 6 bod 1 Nariadenia EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 593/2008 zo dňa 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I): Bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. 2. Bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným. 3. Ak nie sú splnené požiadavky uvedené v odseku 1 písm. a) alebo b), určí sa rozhodné právo pre zmluvu medzi spotrebiteľom a podnikateľom podľa článkov 3 a 4. 4. Odseky 1 a 2 sa neuplatňujú na: a) zmluvu o poskytovaní služieb, ak sa služby majú poskytnúť spotrebiteľovi výlučne v krajine, ktorá nie je krajinou jeho obvyklého pobytu; b) zmluvu o preprave, okrem zmluvy, ktorej predmetom je poskytovanie balíku cestovných služieb v zmysle smernice Rady 90/314/EHS z 13. júna 1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb (1); c) zmluvu, ktorej predmetom je vecné právo k nehnuteľnosti alebo nájom nehnuteľnosti, okrem zmluvy, ktorej predmetom je právo na časovo vymedzené užívanie nehnuteľnosti v zmysle smernice 94/47/ES; d) práva a povinnosti, ktoré predstavujú finančný nástroj, a práva a povinnosti predstavujúce podmienky, ktorými sa spravujú emisie alebo verejné ponuky či verejné ponuky na prevzatie prevoditeľných cenných papierov a upisovanie a vyplatenie podielov v podnikoch kolektívneho investovania, pokiaľ tieto činnosti neznamenajú poskytovanie finančnej služby; e) zmluva uzavretá v rámci takého druhu systému, na ktorý sa vzťahuje článok 4 ods. 1 písm. h).

61. Súd sa prednostne vzhľadom na námietku žalovaného zaoberal skúmaním právomoci a následne rozhodného práva. Pri posudzovaní týchto základných podmienok konania súd vychádzal z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady upravujúcich tieto otázky. Žalobcom je česká obchodná spoločnosť, rovnako aj jeho právnym predchodcom je česká obchodná spoločnosť, žalovaným je spotrebiteľ s trvalým pobytom v Slovenskej republike.

62. Súd skúmal, či má právomoc vo veci rozhodnúť a dospel k záveru, že v podľa článku 18 ods. 2 Nariadenia EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (EÚ) č. 1215/2012 zo dňa 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie), druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa iba na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

63. Na základe uvedeného a s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný má bydlisko v Slovenskej republike, právomoc súdu Slovenskej republiky je daná. Vo vzťahu k rozhodnému právu, súd postupoval podľa NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 593/2008 zo dňa 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), a v danom prípade dospel k záveru, že pre posúdenie vzájomných zmluvných vzťahov medzi účastníkmi konania je relevantné právo Českej republiky, vychádzajúc jednak z čl.3 ods. 1 uvedeného nariadenia, keďže voľba práva Českej republiky bola medzi stranami sporu dohodnutá prostredníctvom „Obecní obchodní podmínky UniCredit Bank platné od

1.4.2016“ v bode 14.1, na ktoré odkazovala Rámcová zmluva o poskytovaní bankovních služieb uzavretá medzi predchodcom žalobcu (č.l. 32), a jednak aj cez čl.4 ods. 1 písm. b) predmetného nariadenia, nakoľko obvyklým pobytom žalobcu ako poskytovateľa predmetných finančných služieb bola práve Česká republika. S ohľadom na rozhodné právo Českej republiky súd posudzoval žalobný návrh v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 257/2016 Sb.

64. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 23.11.2016 Žiadosť/zmluvu o poskytnutí kontokorentného úveru č. KTK XXXXXXXXXXXXX/XXXX k Rámcovej zmluve o poskytovaní bankových služieb. Z obsahu tejto listiny vyplynulo, že predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 10.000 CZK. Žalovanému tak bol poskytnutý kontokorentný úver na dobu neurčitú s celkovou čiastkou na zaplatenie vo výške 10.450 CZK, s ročnou percentuálnou sadzbou nákladov vo výške 19,40% p.a. a ročnej úrokovej sadzby 18%.

65. V zmysle článku V. vyššie citovanej zmluvy bol žalovaný povinný uhrádzať úroky a platby za poskytnutie úveru, pričom úroky sú splatné ku poslednému dňu kalendárneho mesiaca. Zároveň podľa článku VII. bol povinný zaistiť, aby kreditný obrat na jeho účet v každom trojmesačnom období bol vo výške minimálne 50%.

66. Podľa § 708 ods. 1 a 2 Zákona č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodní zákoník“) sa zmluvou o bežnom účtu zaväzuje banka zriadiť od určité doby v určitej mene účet pre jeho majiteľa, prijímať na zriadený účet peňažné prostriedky, vyplácať z neho peňažné prostriedky alebo z neho či na naň uskutočňovať iné platobné transakcie. Zmluva o bežnom účtu vyžaduje písomnú formu.

67. V zmysle § 709 ods. 1 Obchodní zákoníku v zmluve o bežnom účte banka označí majiteľa účtu uvedením obchodnej firmy alebo názvu a sídla majiteľa a identifikačného čísla, pokiaľ bolo pridelené, pokiaľ ide o osobu právnickou, alebo uvedením mena, priezviska, bydliska a rodného čísla alebo dátumu narodenia majiteľa, prípadne obchodnej firmy, miesta podnikania a identifikačného čísla, pokiaľ ide o osobu fyzickú.

68. Podľa § 497 Obchodní zákoníku platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Obchodní zákoník“), sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky v určitej čiastke a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úrok.

69. V zmysle § 262 ods. 4 Obchodní zákoníku, vo vzťahoch podľa § 261 alebo podriadených Obchodnímu zákoníku dohodou podľa odstavca 1 sa použijú, pokiaľ z tohto zákona alebo osobitných právnych predpisov nevyplýva niečo iné, ustanovenia tejto zmluvy na obe strany; ustanovenia Občianskeho zákonníku alebo osobitných právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzúl a iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa je však treba použiť vždy, ak je to v prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom. Zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, nesie zodpovednosť za porušenie povinností z týchto vzťahov podľa Občianskeho zákonníku a na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníku.

70. Podľa § 499 Obchodní zákoníku za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

71. V zmysle § 502 ods. 1, 2 Obchodní zákoníku, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie, než sú prípustné podľa zákona, alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

72. Ako vyplýva z § 3 ods. 1 Občianskeho zákoníku, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

73. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákoníku, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy kúpne, zmluvy o dielo, prípadne iné zmluvy, pokiaľ zmluvnými stranami na jednej strane sú spotrebiteľ a na druhej strane dodávateľ.

74. Ako vyplýva z § 55 ods. 1 Občianskeho zákoníku, sa zmluvné dojednania spotrebiteľských zmlúv nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V zákonných ustanovení zákonná výše úroku z prodlení, ktorá je odvislá od výše repo sazby ČNB, sa použije tam, kde není výše úroku z prodlení sjednána ve smluvní výši. Výše úroku z prodlení odpovídá ročne repo sazbe stanovené ČNB pro první den kalendárního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodu (narízení vlády č. 351/2013 Sb.), a to po celou dobu prodlení.

75. Dokazovaním bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá Zmluva o osobnom účte podľa českého právneho poriadku ku ktorému bol poskytnutý kontokorentný úver ako povolené prečerpanie ako istá forma úveru v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Na osobnom účte v rozpore so zmluvou bol evidovaný debetný zostatok v žalovanej sume, ktorý zahrňuje istinu, úroky a úroky z omeškania podľa výpočtu žalobcu, poplatky ktorého výšku má preukazovať výpis z osobného účtu.

76. Zmluvu súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa Občianskeho zákonníka ČR a ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona ČR o spotrebiteľskom úvere.

77. S ohľadom na rozhodné právo Českej republiky súd posudzoval žalobný návrh v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 257/2016 Sb.

78. Súd mal preukázané, že suma debetného zostatu na účte by mala byť 16.555,40 CZK, táto suma vyplýva z výpisu z účtu (čl. 51).

79. Z oznámenia o nepovolenom debetnom zostatku už zo dňa 13.09.2019 bežný účet č. XXXXXXXXXXXX (čl. 40) vyplynulo, že uvedený účet žalovaného vykazoval debetný zostatok vo výške 146,63 CZK. Zároveň bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej čiastky vo výške 146,63 CZK a nákladov vo výške 30 CZK. Opakovanými výzvami veriteľ, ako je to vyššie uvedené - žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlhu a zároveň úver poskytnutý žalovanému zosplatnil zo dňa 01.09.2020 a odstúpil od zmluvy o vedení účtu.

80. Súd sa pri opätovnom prejednaní veci zaoberal v zmysle pokynu krajského súdu opätovným skúmaním overovania bonity predchodcom žalobcu. Za týmto účelom opätovne vyzval žalobcu na písomne vyjadrenie, ten sa vyjadril v podaní zo dňa 03.06.2025 a za týmto účelom predvolal a vypočul žalovaného, ktorý sa pôvodne pri prvom prejednaní veci ani na jedno z pojednávaní nedostavil, aby sa vyjadril ku skúmaniu jeho bonity veriteľom pri podaní žiadosti o úver. Žalobca žiadne nové listiny ku skúmaniu bonity žalovaného nepredložil.

81. Podľa 86 ods. 1 zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere (znenie účinné ku dňu uzavretia zmluvy): „Poskytovateľ pred uzavrením smlouvy o spotrebiteľskom úvere alebo zmenou záväzku z takej smlouvy spočívajúcej ve významném navýšení celkové výše spotrebiteľského úveru posoudí úvéruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a priměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvéruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovateľ poskytne spotřebitelský úvér jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvéruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou duvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvér spláčet.“

82. Podľa 86 ods. 2 zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere (znenie účinné ku dňu uzavretia zmluvy): Poskytovateľ pri posouzení úvéruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele spláčet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úveru, a to na základě porovnání

príjmu a výdaju spotrebiteľa a spôsobu plnení dosavadného dlhu. Hodnotu majetku pritom zohľadňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy.

83. Podľa § 87 ods. 1, ods. 2 zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru (aktuálne znenie obsahujúce procesnoprávne ustanovenie, upravené po nižšie cit. rozhodnutí Súdneho dvora EÚ C-679/18): „Poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době priměřené jeho možnostem. Je-li spor o to, jaká je doba odpovídající možnostem spotřebitele podle odstavce 1, určí tuto dobu na návrh některé ze smluvních stran soud podle možností spotřebitele a v zájmu spravedlivého usporádání práv a povinností smluvních stran s přihlédnutím k příjmu spotřebitele a jeho celkovým sociálním a majetkovým poměrem.

84. Povinnosť súdu ex officio zisťovať, či došlo k skúmaniu bonity spotrebiteľa vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotřebitelskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex officio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

85. Podľa Rozsudku Súdneho dvora (šiesta komora) zo dňa 10. júna 2021 C 303/20, Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) SA proti KM, za účasti: Prokuratura Okragowa w Kielcach. Článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotřebitelskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie účinnej, primeranej a odrádzajúcej povahy sankcií ustanovených v tomto článku za porušenie najmä povinnosti posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa uloženej v článku 8 tejto smernice sa musí vykonať tak, že sa v súlade s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ zohľadní nielen ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré bolo prijaté osobitne na účely prebratia uvedenej smernice, ale takisto všetky iné ustanovenia tohto práva, pričom sa musia vykladať v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a ciele tejto smernice tak, aby uvedené sankcie splnili požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.

86. „Nezkoumá-li obecný soud, zda úverující při poskytnutí spotřebitelského úvěru proveril schopnost úverovaného plánovaný úver splatit, zasáhne tím do základního práva spotřebitele na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ (Ústavní soud ČR, sp. zn. III. ÚS 4129/18 ze dne 26. února 2019)

87. Z vykonaného dokazovania súdu je zřejmé, že pri overovaní bonity žalovaného právny predchodca žalobcu mal nejaké údaje o výške príjmu žalovaného, avšak nebolo preukázané, či s odbornou starostlivosťou pred uzavretím zmluvy o spotřebitelskom úvere posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotřebitelský úver. Podľa žalobcu veriteľ postupoval pri overovaní bonity s odbornou starostlivosťou. Vo svojom písomnom vyjadrení popísal ako pri overovaní postupoval. Uvedol, že skúmal len rozdiel príjmov a výdavkov na osobnom účte v banke a lustraval žalovaného vo verejných registroch, no súdu tieto listiny nepredložil. K týmto skutočnostiam sa pri opätovnom prejednaní veci vyjadril žalovaný vo svojej výpovedi, ktorý potvrdil, že veriteľ žiadne listiny o jeho výdavkoch od neho nepýtal, zisťoval jeho pomer len podľa stavu účtu.

88. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

89. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa, nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Z. z. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Overovanie bonity žalovaného iba na podklade informácií poskytnutých žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru a z reportu zo Sociálnej poisťovne a prostredníctvom Spoločného registra bankových informácií, nemožno považovať za posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 2CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020).

90. Postup žalobcu pri skúmaní bonity spotrebiteľa preukázaný v konaní sa javí iba formálny a nezodpovedajúci odbornej starostlivosti. S odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z vyššie cit. ust. § 86 českej právnej úpravy alebo ust. § 7 ods. 1 slovenskej právnej úpravy. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov) a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je, čo spôsobuje neplatnosť zmluvy podľa českej právnej úpravy (§87 zákona č. 257/2016 Sb.) a bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 2 slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch.

91. V danom prípade nebolo preukázané, aby žalobca mal k dispozícii doklady o príjme žalovaného (potvrdenie zamestnávateľa, mal k dispozícii iba výpis z bežného účtu), doklady o výdavkoch žalovaného, najmä nákladoch na bývanie, doklady SIPO pri uzatváraní zmluvy. Nemal vedomosť o jeho prípadných vyživovacích povinnostiach žalovaného. Súd nemá za preukázané, že by mal žalobca v čase poskytnutia úveru vedomosť o majetkových pomeroch žalovaného, teda kde tento býval, či vlastnil nehnuteľnosť alebo či býval v podnájme, aké výdavky spojené s ubytovaním uhrádzal a taktiež nepreukázal ani iné doklady, resp. zistenia o jeho výdavkoch predstavujúcich uspokojovanie základných životných potrieb (porovnaj napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.14CoCsp/3/2021 zo dňa 14.10.2021).

92. Žalobca súdu predložil ako jediné dokumenty „Posouzení úveruschopnosti klienta“ ohľadne žalovaného a výpis z jeho bežného účtu, žiadnym spôsobom neskúmal skutočné príjmy a výdavky žalovaného. Uvedené aspoň žalobca nepreukázal. Skutočnosti ohľadne žalovaným tvrdených pomeroch, skutočných nákladov, pôvodný veriteľ nijakým spôsobom nepreveroval, respektíve uvedené v konaní nepreukázal. Pre účely skúmania bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou nepostačuje, ak dodávateľ vychádza iba z tvrdení spotrebiteľa bez toho, aby žiadal aj preukázanie tvrdených skutočností príslušnými listinami a z výpisu z účtu, kde porovnával príjmy a výdavky z tohto účtu.

93. Za daných okolností boli jednoznačne dôvodné pochybnosti o schopnosti žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a vyššie uvedené posúdenie bonity spotrebiteľa nemožno považovať za dostatočné, tak ako to vyžaduje ust. § 86 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 257/2016 Sb.

94. Nie je zrejmé, aké iné verejne dostupné informácie pôvodný veriteľ získal, mimo tých, ktorými disponoval v rámci vlastnej činnosti a tých, ktoré mu sám žalovaný poskytol, nie je preto ani zrejmé, ako takéto informácie (keďže nimi zrejme nedisponoval) pôvodný veriteľ porovnával so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými, ale aj preukázanými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch. Porovnanie údajov z insolvenčného registra (čo žalobca deklaruje) s tým, čo uviedol spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy, samo o sebe v zmysle vyššie citovanej judikatúry nezodpovedá na posúdeniu bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou na strane dodávateľa.

95. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne podložiť. Nepochybne kľúčová je aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, a o priemerných výdavkoch

obyvateľstva (databáza Českého statistického úradu), a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch. Bez údajov o nákladoch a výdavkoch osôb žijúcich so žiadateľmi o úver v spoločnej domácnosti si možno len ťažko urobiť komplexný úsudok o celkových pomeroch žiadateľov a posúdiť ich schopnosť úver splácať. (porovnaj v súvislostiach aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 201/2018 zo dňa 20.3.2019).

96. Z vykonaného dokazovania súdu je zrejmé, že pri overovaní bonity žalovaného žalobca nemal takmer žiadne údaje preukazujúce skutočnú výšku výdavkov žalovaného nebolo preto preukázané, či s odbornou starostlivosťou pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Overovanie a porovnávanie príjmov a výdavkov len z výpisu z osobného účtu nie je podľa súdu dostatočným spôsobom overovania bonity

97. Pri súčasnom poskytnutí úveru za situácie, keď bol poskytnutý spotrebiteľovi úver bez náležitého posúdenia jeho bonity, je zmluva podľa ust. § 86 a § 87 ods. 1 zákona č. 257/2016 Sb. neplatná. Tejto neplatnosti sa dlžník, žalovaný dovolal v premlčacej lehote. Podľa ust. § 87 ods. 1 zákona č. 257/2016 Sb je dlžník povinný vrátiť len istinu v primeranej dobe jeho možnostiam. Preto nemožno žalobcovi priznať okrem zvyšku istiny iný nárok z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Ide o nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia, nakoľko zmluva je neplatná. Vydanie bezdôvodného obohatenia podlieha tiež premlčaniu.

98. Žalovaný v konaní vzniesol aj námietku premlčania, ktorou sa súd preto zaoberal ako aj ex offo, nakoľko ide o spotrebiteľa.

99. Podľa ust. § 629 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného na území ČR je promlčecí lhúta 3 roky. Podľa ust. § 619 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného na území ČR jednali sa o právo vymáhateľné u orgánu verejnej moci, počne promlčecí lhúta bežet do dne, kedy právo mohlo byť uplatnené poprvé. Podľa ust. § 629 ods. 2 Občianskeho zákonníka platného na území ČR právo môže byť uplatnené poprvé, pokiaľ sa oprávnená osoba dozvedela o okolnostiach rozhodných pri počatek behu promlčecí lhuty, aneb kedy sa o nich dozvedet mohla.

100. Súd zároveň pri opätovnom prejednaní veci aplikoval vzhľadom na novšiu rozhodovaciu prax súdov SR okrem českého práva, nakoľko zmluva bola uzavretá na území ČR aj slovenské právo s odkazom na čl. 6 Nariadenia Rím I nakoľko slovenská právna úprava je pre spotrebiteľa v určitých smeroch výhodnejšia.

101. Česká a slovenská právna úprava spotrebiteľských úverov a dôsledkov nedodržania riadneho a dôsledného skúmania bonity spotrebiteľa, má okrem spoločných alebo obdobných aj iné dôsledky.

102. Podľa slovenského právneho poriadku § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42 ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom. Teda hrubé porušenie povinnosti s odbornou starostlivosťou preskúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver spôsobuje jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť a nemožnosť požadovať predčasne splatenie úveru ak nejde o hrubé porušenie schopnosti uvedené v § 7 ods. 1.

103. V prípade nemožnosti požadovať predčasne splatenie úveru to znamená, že ak veriteľ nemohol požadovať predčasne splatenie, úver sa preto nestal splatným, čo spôsobuje nepostupiteľnosť pohľadávky na tretiu osobu a následne nedostatok aktívnej legitímácie, už nového veriteľa (zákon o ochrane spotrebiteľa. § 17 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z.). Žalobca k žalobe doložil odstúpenie od zmluvy o vedení účtu a zosplatenie kontokorentného úveru v jednej listine, ktorej doručenie žalovanému súdu nepreukázal. Kópia podacieho hárku jej dpručenie nepreukazuje. Nie sú splnené ani podmienky

podľa slovenského právneho poriadku na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nie je preukázané doručenie listín do vlastných rúk.

104. Pokiaľ ide o námietky ohľadom neprijateľných zmluvných podmienok a nesprávnosť RPMN (či sa predbežne javí ako dôvodné) súd sa týmito námietkami bližšie nezaoberal, nakoľko žalobu z iných vyššie uvedených dôvodov zamietol ako nedôvodnú a pre nedostatok aktívnej legitímácie, nakoľko by to na rozhodnutí na veci nič nezmenilo. Minimálne je nedôvodným a neprijateľnou zmluvou podmienkou poplatok za poskytnutie úveru. Jeho vyúčtovania a nezahrnutie do výpočtu RPMN tiež spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

105. Zo spisu je zrejmé, že žaloba bola podaná dňa 7.7.2023. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pôvodný veriteľ prvú výzvu na úhradu vykonal dňa 13.09.2019 a ďalšiu dňa 19.06.2020 (čl. 37). Preto už dňa 13.09.2019 v zmysle ust. § 629 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného na území ČR vedel o omeškaní dlžníka, žalovaného, čo vyplýva z obsahu výzvy a už od toho dňa si preto mohol veriteľ svoj nárok uplatniť, čo neurobil. Následne listom zo dňa 1.9.2020 z dôvodu práve omeškania dlžníka zosplatnil kontokorentný úver.

106. Vzhľadom na súdnu rozhodovaciu prax je možné datovať lehotu, začiatok plynutia 3 ročnej premlčacej lehoty už od listu zo dňa 13.09.2019, kedy už veriteľ oznámil žalovanému, že eviduje na jeho účte nepovolené debetné a vyzval ho na jeho úhradu. Ďalšia výzva bola zo dňa 19.06.2020. Keďže žaloba bola podaná dňa 7.7.2023 po uplynutí premlčacej lehoty. Žalovný vzniesol námietku premlčania a to jednak pokiaľ ide o samotný dlh zo zmuvy a aj vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu. Zmluva je podľa českého právneho poriadku v prípade nedostatočného skúmania bonity neplatná. Tejto neplatnosti sa žalovaný dovolal.

107. Keďže premlčané právo v zmysle ust. 610 Občianskeho zákonníka platného v ČR ako aj podľa slovenského práva nie je možné veriteľovi priznať ak to dlžník namietne aj z tohto dôvodu je žaloba žalobcu, právneho nástupcu pôvodného veriteľa nedôvodná. Podľa slovenského práva pokiaľ ide o spotrebiteľa súd skúma ex offio, či nárok veriteľa uplatnený na súde nie je premlčaný.

108. Taktiež, ak by súd posúdil vyhlásenie predčasnej splatnosti podľa slovenského právneho poriadku a rozhodovacej praxe slovenských súdov s ohľadom na nepreukázanie doručenia upozornenia na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako aj samotného zosplatnenia úveru je možné vyhodnotiť vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru za neplatné. Ako vyplýva zo zmluvy čl. VI bod 1 úver bol zriadený na dobu neurčitú. Ak úver nebol platne predčasne zosplatnený, pohľadávka nie je splatná. Zmluva ako je to vyššie uvedené bola uzavretá na dobu neurčitú. Ak pohľadávka nie je splatná, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky medzi pôvodným veriteľom a žalobcom. Uvedené skutočnosti majú nevyhnutne za následok nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby.

109. Súd tiež podotýka, že nebolo žalobcom preukázané doručenie listín vyhlásenia predčasnej splatnosti a ani upozornenia na túto možnosť, tak ako to vyžaduje slovenská právna úprava a čo judikovali viaceré rozhodnutia súdov SR.

110. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, tj. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010).

111. Slovné spojenie „dostane do sféry jeho dispozície“ nemožno vykladať v zmysle procesných predpisov. Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória a súdna prax za takú možnosť považuje nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale aj tie prípady, keď dorúčením listu alebo telegramu obsahujúceho prejav vôle do bytu adresáta či do jeho poštovej schránky, príp. i vrhodením oznámenia o uložení takej zásielky do poštovej schránky adresát úkonu nadobudol objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom právneho úkonu. Stačí, ak mal objektívne príležitosť tak urobiť.

112. Jednostranný písomný prejav vôle je účinný voči adresátovi v okamihu, resp. dňom ocitnutia sa v jeho dispozičnej sfére a možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom (napr. vložením do poštovej schránky v mieste bydliska adresáta, ak sa tam zdržiava). Nie je prípadne rozhodné, že sa adresát nedozvedel v tento deň o obsahu právneho úkonu (Uz NS ČR zo dňa 26.4.2007, sp. zn. 28 Cdo 1334/2006).

113. Súd poukazuje v tejto súvislosti na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, a to rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 4/2021, podľa záverov ktorého: „v zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielajúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevzrátiateľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená“ (z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020).

114. Pokiaľ ide o aplikáciu slovenského práva v danej právnej veci a jej dôvodnosť súd v tomto smere odkazuje na rozsudok KS Prešov zo dňa 20.03.2025 sp.zn. 6CoCsp/33/2024 cit.:“ 10. Je nepochybné, že súd prvej inštancie vychádzal z čl. 6 Nariadenia Rím I, pričom konštatoval, že „aj keby došlo k dohode o rozhodnom práve ako práva českého, splnenie odbornej starostlivosti a následky jej nesplnenia v prípade spotrebiteľských úveroch, upravuje slovenská právna úprava prespotrebiteľa výhodnejšie. Výhodnejšia právna úprava pre spotrebiteľa vyplýva zo slovenského práva, pretože podľa noriem českého práva je splnenie odbornej starostlivosti upravené menej detailne spoukazom na konkrétne povinnosti a v prípade nesplnenia odbornej starostlivosti podľa slovenského práva nie je možné úver predčasne zosplatiť, teda možno žalovať len o zaplatenie splatných splátok a v prípade hrubého porušenia odbornej starostlivosti možno žalovať len o zaplatenie splatných splátok istiny, pričom podľa noriem českého práva v prípade porušenia odbornej starostlivosti je zmluva neplatná a spotrebiteľ je povinný vrátiť celú čiastku istiny, hoci v primeranej lehote.“ 11. Podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. 12. Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I, bez ohľadu na ods. 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky ods. 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva,

ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.¹³ Podľa čl. 6 ods. 4 písm. a/ Nariadenia Rím I, ods. 1 a 2 sa neuplatňujú na: zmluvu o poskytovaní služieb, ak sa služby majú poskytnúť spotrebiteľovi výlučne v krajine, ktorá nie je krajinou jeho obvyklého pobytu;

115. Súd pokiaľ ide o posúdenie nároku žalobcu podľa českého práva ako aj slovenského práva, tiež v tomto smere odkazuje aj na rozsudok KS Prešov sp.zn. 13CoCsp/38/2023 cit: „Súd prvej inštancie správne právne posúdil zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako spotrebiteľský, keďže banka v rámci svojej podnikateľskej činnosti poskytla žalovanému ako fyzickej osobe bankový produkt - úver. Súd správne identifikoval svoju právomoc v spotrebiteľskom spore v zmysle nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 a správne, v súlade s nariadením Rím I, posúdil voľbu rozhodného práva, t. j. práva Českej republiky. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil dojednanie o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 17,90% ako neprimeranú a rozpornú s dobrými mravmi. Žalobca vyjadril nesúhlas s tým, že súd prvej inštancie na daný prípad aplikoval priemerné úrokové miery platné v čase uzavretia zmluvy v Slovenskej republike, a nie v Českej republike. Tiež namietal, že súd prvej inštancie nevykonal v naznačenom smere dokazovanie. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd uvádza, že námietka žalobcu je dôvodná, pretože súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie ohľadom oboznámenia priemerných úrokových mier z úverov za rozhodné obdobie (jún 2017). Na pojednávaní dňa 12.09.2022 síce súd prvej inštancie predbežne vyslovil právny názor, že je potrebné zaoberať sa výškou dojednanej ročnej úrokovej sadzby a jej prípadného rozporu s dobrými mravmi, avšak ďalej sa touto otázkou v rámci dokazovania nezaoberal. Údaje relevantné pre podmienky slovenskej menovej politiky, z ktorých súd vychádzal, uviedol až v dôvodoch svojho rozhodnutia. Týmto postupom súd prvej inštancie zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces, čo však nemení nič na tom, že rozhodnutie je potrebné potvrdiť ako vecne správne z iných dôvodov. K potrebe skúmania splnenia povinnosti dodávateľa pri overovaní bonity spotrebiteľa ex offio, poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C - 679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie bol v spotrebiteľskom spore s ochranou slabšej strany v zmysle označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ povinný skúmať ex offio splnenie povinnosti veriteľa spočívajúcu v preverení bonity spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V naznačenom smere potom aj námietka žalobcu o tom, že súd prvej inštancie rozporoval tvrdenia o skúmaní bonity žalovaného, ktoré neboli sporné, je irelevantná. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, ak aplikoval § 86 ods. 1 a 2 českého zákona o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súd sa správne zaoberal otázkou, či pred uzavretím zmluvy o úvere pôvodný veriteľ skúmal „úveruschopnosť“ spotrebiteľa. Správne sa zaoberal posúdením konania pôvodného veriteľa o tom, či po posúdení relevantných informácií boli dané dôvodné pochybnosti o schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že banka dôsledne neskúmala bonitu žalovaného, čo malo za následok neplatnosť zmluvy a povinnosť žalovaného vrátiť istinu spotrebiteľského úveru v zmysle § 87 ods. 1 českého zákona o spotrebiteľskom úvere. Žalobca namietal, že súd vec právne posúdil aj podľa slovenského, aj podľa českého práva. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na záver Najvyššieho súdu SR obsiahnutý v uznesení sp. zn. 5Cdo/15/2021 zo dňa 27.10.2022, v ktorom vyslovil aj toto: „Je tak dôvodná aj námietka dovolateľky, ktorá považuje aplikáciu rôznych noriem hmotného práva (českých aj slovenských) v súdenom spore za nesprávnu“. Aj keď súd prvej inštancie komparoval právne následky absolútnej neplatnosti zmluvy podľa českého zákona o spotrebiteľskom úvere s právnymi následkami bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch (§11 ods. 2), neznamená, že sa dopustil právneho pochybenia takej intenzity, ktorá by zakladala vecnú nesprávnosť rozsudku.

116. Žalobca požadoval aj úroky z omeškania. Keďže súd považoval nárok čo do istiny za nedôvodný z vyššie uvedených dôvodov, žalobca nemá nárok ani na úroky z omeškania zo sumy istiny, ktorú žiadal. Preto súd zamietol nárok žalobcu, aj čo do úrokov z omeškania.

117. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

118. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

119. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

120. Súd žalobu zamietol. Úspešný bol tak žalovaný a preto má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní povinnosť uloženú vykonateľným rozsudkom oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.